

אליעור, תודת שלמיר בָּא לְלִפְרָד, על תודת שְׁשַׁחְתָּה לשם שלמים אליעור רבי שמעון, אין גפ דין כבשים אלו כשם תמיינים בלבד מום. אך לדברי חכמים, הרוי הם גפ דין כבשים תמיינים ויזוצאים לחולין. בשארה, אבל שלמים שנשחטו לשם תודת פסולים. ואם תשאל מה הוא החריש בינו זה לזה ומדוע הם חולקים בדיןיהם, התשובה הדבר היא, תודת קרויה שלמים, ואין שלמים קרוין תודת. שיטות מסיק רבה את ראייתו: משמע מדברי רבי אליעור שדווקא שוויטת שלמים לשם תודת פסולה, היא תודת שנשחטה לשם תודת בשורת מאילא – האם אין לדיק רבי אליעור שתוודה נשחטה לשם תודת בחבריה בשרה. תודת בחבריה בשרה. תודת הגמורה: לאvr בך יש לדיק מדברי רבי אליעור, אלא יש לדיק שתודת שבאה על דבר אחד שנשחטה לשם תודת אחרת דידיה שבאה על דבר אחר, אין בה מושם שניינו קודש ובשרה. מקשה הגמורה על דודיה: ואבָּל אם שhot לשם תודת דיבריה פאי דידיה, וכי יתכן לומר שהיא פסולה, הלא אם כן אידני רבי אליעור שלמים לשם תודת פסילה, ליתני – היה לו לשונו ולהשミニינו שאפלו תודת שנשחטה לשם תודת חבירו פסולה, וכל שנון בשלמים שנשחטו לשם תודת שחם פסולים.

ושוב דודיה הגמורה, לעולם אף תודת שנשחטה לשם תודת חבירו פסולה, אלא שלמים לשם תודת דידיה איזטיך ליה לרבי אליעור להשミニינו שאף דם פסולים. משום שם היה משミニינו רך בתודת לשם תודת חבירו שהיא פסולה, סלקא דעתך אמר אמיןא – היה עולחה בדעתנו לומר, שמקך דתודת קרויה שלמים, שלמים נמי קרוין תודת, וכי שחתיט לזו לשם תודת ליבשו – וכובשות שלמים לשם תודת שלו יהיו שישים, בשם שהשתנת תודת לשם שלמים שלו בשירה. קא משבען – لكن השミニינו רבי אליעור, שאפלו שתודת קרויה שלמים, מכל מקום אין שלמים קרוים תודת. רינה הגמורה בדין חטא חלב שנשחטה לשם חטא דם: אמר רבא, חטא תא שְׁשַׁחְתָּה לשם חטא אחרת, וכן חטא שהקדשה לכפרת אכילת חלב בשוגג שנשחטה לשם חטא המכפרת על אכילת דם, הרוי היא בשירה ויוצא בה הבעלים ידי חובתה, ואין בה מושם פסול שלא לשמה. אבל אם נשחטה לאו' או לשם קרבן אחר, הרוי היא פסולה ממשום שניינו קודש.

מפרש רבא את טעמה: מאי מעמא נשחטה חלב לשם חטא דם בשירה, משום שמקור דין לשמה בחתאת הוא ממה שוי'שחט אotta להחטא' אמר רחמנא, והרי אף אם נשחטה לשם כפרת עבירה אחרת מכל מקום חטא לשם חטא נשחטה. ודווקא אם נשחטה לשם עוללה פסולה.

רינה הגמורה באיה אופן פסול שניינו בעלים: ואמר רבא, חטא נשחטה על מנת לזרוק את דמה שלא לשם הבעלים אלא על כי שהוא אחר שם הוא מהוי' חטא, הרוי היא פסולה משום שניינו בעלים. אבל אם נשחטה על מי שמחוייב עוללה ואיןו מחויב חטא, הרוי היא בשירה ואין בה מושם שניינו בעלים.

פירש רבא את דבריו: מאי מעמא שדווקא כבשותה לשם אדם אחר המחויב חטא היה פסולה, משום שמקור פסול שניינו בעלים הוא ממה שנאמר 'בכפר עליו', ודרשו עליו ולא על חבירו. ופסול והוא הוא רק כבשותה לשם חבירו שדווא דומיא דידיה – דומה לו, והיינו במחוייב בפטרה במתות.

ובאייה הגמורה דין ווסף של רבא בענין שניינו בעלים: ואמר רבא, חטא לשחטה על מניין מהוי' חטא, על מי שאינו מהוי' בלום, פסולה. ואף שאין שניינו בעלים פסול אלא בשוחט לשם מי שישיך בכפרה זו, מכל מקום אף מי שאינו חייב חטא ראי להחכבר בה על עבירת עשה שבידה, שכן אין לך אדם בישראל שאיןו מהוי' בכפרת ביטול עשה, והרי אמר רבא, חטא בתריות החמורים היא מכפרת, על קייבי עשה הקלים לא כל שבן שהוא מכפרת. נמצא שככל אדם נהשבי מחויב בכפרה כמו הבעליים, ועל כן חטא שנשחטה לשמו פסולה.

מקשה הגמורה: למיירא בת מינעה דיבא – וכי ניתן לומר שכפרת עשה כבירה בחטא. והאמר רבא לעיל, חטא לשחטה על מי שמחוייב חטא בת מינעה דיבא – וזה שיתן לבן כל המחויב בכפרת עשה נחשבי כבירה כבירה בחטא. מוכח רבה בחריתא: אמר רבא, בת מינעה דיבא – וזה שיתן לבן כל המחויב בכפרת עשה נחשבי כבירה בחטא, משום שהוא שלמים דידיה נשחטה בעין – משום שיצירק תשוחט לשם תודת שלמים שלו, שנאמר זבח תודת שלמים, ואם תזרע תודת חבירו הרוי וזה שניינו קודש.

מן אין אומר שהחיטה לשם תודת חבירו אינה נחשבת לשוני קודש, ומה דתנייא, נאמר בקרובנן תודת יקראי ז' ט' יב' זבח תודת שלמוני ביום חרבינו את בchio' וגוי, אבל חני אמר משום רבוי

תשבוח על עברות אל, הרי הוא מתכבר אף בא עליה, דחתניתא,  
60 עבר על מצוות עשה ושב, לא זו ממש עד שמותלים לו. אלא שם  
61 מיה, שיקיר הכפרה היא בתשובה, והקרבן לדורון הוא בא.  
62 (חטאת ע"ל מכפרה עוז"ה אמר"ר דורון ס"ז).

63 מביאה הגמורא סיוע לזרבי רבא מהבריתא: **תניא נמי היב, אמר**  
64 **רבבי שמעון, חטא למה באה.** ומפסיקת הגמורא באמצע דברי רבי  
65 שמעון ותמהה, מה בכל השאלת חטא למה באה/, הרי חטא  
66 באה לבפר. ומשיבה הגמורא, **אלא קר שאלו רב כי שמעון, למה חטא**  
67 **באה לפניו עוזלה.** והשיב, למה הדבר דומה, לפקליט ו-מילץ טוב,  
68 סנגורו **שכננס לפני המלך לרצות על אדם שטרח וחטא לפניו,**  
69 שלחו אחר (ရשי'ה הפרקLAST, נבנ'ם) דורון אהריו – נבנ'ם אותו אדם  
70 קיבל את פניו המלך בשדורין בידו. הרי מבואר בדברי רבי שמעון  
71 שעולה היא דורון בלבד.

72 שנינו במסנתינו, כל החובים שנובחו שלא לשם כשרים אלא שלא  
73 על כלעלם לשם חובה, חוץ מן הפקה ותקפאת בו, שאמם קרבו  
74 שלא לשם פסולים למגרי. שואלת הגמורא: **פסח מנין** שאמם קרב  
75 שלא לשמו נפסל.

76 משיבה הגמורא: **למננו זאת מהנה דרבנן** (דברים טז) **"שמור את חרשות**  
77 **האלבך ועשת פסח לה אליך,/ ומכאן שצעריך שיזהו בל עשותו**  
78 **שם פשת.**

79 שוב שואלת הגמורא: **אשכחן –** למדנו מהכתוב האמור דין **שינוי**  
80 **קוץ בפסח, אך שינוי בעלים בפסח מנין.**

81 משיבה הגמורא: **למננו דין שני בעלים בפסח ממה דרבנן** (שמות כ'  
82 כ' **יעמראתם וביח פסח הוא,** ומכאן שצעריך שתה ובה **לשם**  
83 **פסח.** ואם כחוב זה אינו עניין לשינוי קודש, שהרי כבר למדנו שני  
84 קודש בפסח מושעת פסח' במכואר לעיל, **תניינו לכתוב זה עניין לדין**  
85 **שינוי בעלים בפסח.**

86 שוב שואלת הגמורא: **אשכחן –** אין למדנו מהכתובים האמורים  
87 שצעריך לשחות את הפסח לשמו ולשם בעלי למצוות, ואם נשחט  
88 שלא לשם אינו עולה לשם חובה, אך **יעקב מנין** – מנין לנו שדין  
89 **לשם' מ עובב בו, ואם שחטו לשם זבח אחר או לשם אדם אחר הוא**  
90 **פסול.**

91 משיבה הגמורא: **אמר קרא, יובחת פסח לה אליך וגנו,** ומכאן  
92 שהוא צריך להזכיר לשם פטה, ומואר שבר למוננו דין לשמה  
93 מהודרות הקומות, בהכרה שבאותה שדיין וזה מעכבר  
94 בו, ואם נשחט שלא לשמו הוא פסול.

95 **מתיקף לה רב ספרא על תירוץ זה, וכי הא יובחת פסח לה כי הוא**  
96 **הדא –** לדין לשמה הוא בא, והרי הא יובחת מיבען ליה לרברב  
97 **נחמן, דאמר רב נחמן אמר ראה בר אביה, מנין לモתר פטה –**  
98 **לשזה שהוקדש לשם פטה ונאבר והתכורו בעליו בשעה אחר, שלאחר**  
99 **שנמעצא הוא קרב בחרות קרבן שלמים, שנאמר יובחת פסח לה** (100)  
100 **אליך צאן ובקר: הילא אי אפשר לפреш את ההcobro כבשיטו, שחרוי**  
101 **אי פטה בא אליא מן הכבשים ומון הערים ולא מן הבקר. אלא מאבן**  
102 **למושר הפסח, שיהיא קרב ליבור הבא מן הצאן ומון הבקר.** ומאי  
103 **ניהם, הילא הווא שמיים בלבד.** שכן אין לך קרבן שקורב מכל סוג  
104 **הצאן והבקר בין מוברים ובין מנוקבות אלא שלמים בלבד.** ומואר  
105 **שבתוכה והבורך נדרש ליקון מותר הפטה, אי אפשר לדורשו על דין**  
106 **ושם, ואם מנין לנו שהוא מיעב בפסח.**

107 מורתצת הגמורא: **אלא אמר רב ספרא, הכתוב יובחת פסח אין**  
108 **נדרש לכרבן נחמן, שמוטר הפטה קרב שלמים. והכתוב שמר את**  
109 **חדרש האלבך ועשת פטה נדרש למצוות בשןוי קודש, שכדי ישילה**  
110 **לשם חובה צעריך לשוחטו לשם ולא לשם קרבן אחר. והכתוב**  
111 **יעמראתם וביח פטה נדרש בשינוי בעלים למצוות, שצעריך לשוחטו**  
112 **לשם בעליו ולא לשם אחרים. והו שנאמר בהמשכו של כתוב זה**  
113 **ויאמרותם זבח פטה הוא בא יעקב בין קבא ותcka – שבין שניין**  
114 **קדוש ובין שניין בעלים בפסח.**

115 שוב שואלת הגמורא: **ואשכחן, אך שאר עבדות הדם של קבלת הולכה וויקה,**  
116 **על ובייתה, אך פטה הוא בא יעקב בין קבא ותcka –** שבין שניין פוטל בהן.

117

1 מורתצת הגמורא: **מקיבעא לא מכפרא מקופיא מכפרא –** אכן  
2 החטא מכפרת על עברות העשה כפירה קבועה, אלא רק כפירה  
3 העזה ובאה מלאיה. לפיכך אם נשחטה החטא על מי שמחזיב עליה  
4 אינו נשחט בבר כפירה בחטא זו, והרי היא בשירה. שכן מאוחר שכבר  
5 הפריש אותו אדם עלה על העשין שבידו, אינו מתכבר עליהם  
6 בחטא שאין כפירתה אלא מקופיא, שהרי עתיד הוא להתכבר עליהם  
7 כפירה קבועה בעולתו. אבל אם עדין לא הפיש עלה על העשין  
8 שבידו, ראוי הוא להתכבר עליהם מקופיא על ידי חטא, ועל כן הוא  
9 נחשב לבר כפירה בחטא, ואם נשחטה החטא לשם פסולה.  
10 איסור זריקה שלא לשמה אפילו לאחר שחיטה שללא לשם: **ואמר**  
11 **רבא, עולח שחתה שלא לשמה,** אסור לזרוק דמות שלא **לשחת,**  
12 **אליא יש לזרוק לשמה.**

13 מפרש רבא את מוקר אישור זה: **איבעית אימא קרא, איבעית אימא**  
14 **סברא.** **איבעית אימא** שמקור האיסור הוא ממש שנאמר בקרא  
15 (דברים כ' כה) **'ווגא שחתה תשמור ונוי** ועשית באשר נדרת לה  
16 **אליך נדרה.** שכן שנים שני סוג קרבנות שאים מחייב עצמו.  
17 **שאמם אמר בלשון' הרוי עלי קרבן הרוי זה נדר, ואם לאחר שחקדיש**  
18 **בהתמה לנדרו אבדה או מטה הרוי הוא חייב באחריותה, ועליו להביע**  
19 **אחרת חמוץיה.** אבל אם אמר הרוי זה נדר, ואם לאחר שחקדיש  
20 **בקדושת המזבח, אבל מטה הרוי או אבדה אינו חייב באחריותה. וলפי זה**  
21 **הכתוב האמור לבאורה תמורה, מודיע החיל הכתוב בלשון נדר וסימן**  
22 **בלשון נדרה.** אלא בהכרח בזונת הכתוב היא, שאמם סנדת  
23 **עשית וקרבתו לשמו ייללה לך הקרבן לשם נדרך, ואם לא תקריבנו**  
24 **לשמו יהיה בנדבה אחרת ולא עללה לשם חותת הנדר הראשון, ומכך**  
25 **שקרה הכתוב לקרבן שנשחט שלא לשמו נדרה, למדנו שאסור**  
26 **לשנותו ולזרוק את דמו שלא לשמו, כמו שאסרו לשנות בנדבה.**

27 **איבעית אימא, סברא** היא שאסור להמשיך ולשנות במוחשנה  
28 **הרואהיה של הקרבן,** שכן **משום לשי ביה ב' כו,** כל הגני לשוני בה  
29 **ולילך –** וכי משום שינוי בה פעם אחת במוחשנה שאר העובדות, **כבריש פירקא –**  
30 **להמשיך ולשנות בה במוחשנה שאר העובדות,** **כבריש פירקא –**  
31 **שהובאו הדברים במלואם בתחילת הפרק (ב' –).**

32 מביאה הגמורא מהולמת אמראים בשינוי בעלים לאחר מיתה: **ואמר**  
33 **רבא, עולח שמתו בעליה, הباء לאחר מיתה על ידי היורשים, אם**  
34 **שחתה בשינוי קודש הרוי היא פטולחה מלולות לשם חותת הבעלים,**  
35 **ובבאו הדורשים עללה אחרת תחתיה. אבל אם נשחטה בשינוי**  
36 **בעלים, הרוי היא בשרה ועללה לשם חובה, מושם דאיין בעלים לאחר**  
37 **מיתה,** שכן לאחר שמנתו בבר אים בעלים על הקרבן.  
38 **ובב פנחים בריה רbam אמר יש בעלים לאחר מיתה,** שכן  
39 **היורשים נשחטים בעלי העולה.**

40 **אמר ליה רב אשלי לרב פנחים בריה דרב אמר, רוקא קאמבר מר יש**  
41 **בעלים לאחר מיתה, ובכע לאיתוי עולח אתרתי –** האם מה  
42 **שאמरתו יש בעלים לאחר מיתה זריכים היורשים להביא קרבן**  
43 **ואם נשחט הקרבן שלא לשם היורשים זריכים היורשים להביא קרבן**  
44 **אחר. אז דלמא, דאי איבא מה עשה גביה מכפרא –** או שמא אין  
45 **כונתר לדיין שניין בעלים וזוקא, אלא לומר שהיורשים גנעים**  
46 **בעלים על הקרבן ואם נשחט הקרבן לשם מתחכרים בו על עברות**  
47 **עשה שבדים. אבל גם אם לא נשחט לשם זריכים להביא**  
48 **קרבן אחר, שהרי הם לא נדרו כלום.**

49 **אמר ליה רב פנחים בר אמר, דוקא קאמני –** בדוקא אמרתי שיש  
50 **שינוי בעלים לאחר מיתה, שאם נשחט הקרבן שלא לשם היורשים**  
51 **הרוי הם זריכים להביא קרבן אחר.**

52 דנה הגמורא בגדר כפירת עולה: **יאמר רבא, עולח דורון היא.** ואך  
53 **ששנינו שהוא מכפרת על עשה, עיקר כפירת העשה היא על ידי**  
54 **תשובה,** אלא שלאחר שכיפרה החטובה על החוטא בא דורון  
55 **העלוה לרוצתו לפני הקדוש ברוך הוא.**

56 מוכיח רבא את דבריו, **היב דמי –** באיה אופן יתכן שתכבר העולה,  
57 **הלא מהה נפשה,** אי **תcka –** אם לא עשה **השובה על עברות**  
58 **עשה שבידו,** הילא עדין רשות הווא, והרי נאמר (משל כ' זבח  
59 **רשות גזעיה,** ואיך תכפר לו עולתו. **ואי דאי בא –** וואם עשה

משיבה הגמורה: **הוֹאֵיל וְגַלִּי גָּלִי** – מכיוון שהגילה הכתוב ב'זאת עבדות זבח פסח הוא' שניינו קודש ושינוי בעליים פסול בשחיטה, יש למדוד מכך שהם פסולים גם בשאר עבדות.

מביאה הגמורה שיטה נוספת במקור פסול שניינו קודש ושינוי בעליים בפסח: **רְבָ אֲשֶׁר אַמְרָה, הֹאֵיל וְגַלִּי גָּלִי לֹא אַמְרִין,** אלא בשאר [עבדות] בפסח מובלן שניינו קודש ושינוי בעליים פסולים בהן מהיקש למದנו זאת. **הַרְיָה בְּתִיב וַיָּקָרָא וְלֹא יָתַר תְּזֻרָּה לְעֹזֶל וְלִפְנֵחָה וְגֹל וְלִחְשָׁתָה וְלִאָשָׁם וְלִמְלֹאָים וְלִבְחָח הַשְׁלָמִים.** ותגניא, **'קְרַבְנִים'** שנאמר בכתב של אחריו (שם לה) 'בָּיוֹם אֶצְוֹת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַקְרֵב אֶת קְרַבְנֵיכֶם', זה בכוור ומאנשר ופסח, שאף הם בכלל היקש זאת התורה). נמצוא שהקינוי הבהיר את הפסח לשלים. מה שלמים בין שניינו קודש בין שניינו בעליים ביעין למתוך – כשם שבשלמים יש מצווה להקריבם לשם ובוח ולשם בעליים ואם לא הקריבם לשם אינם עלים לשם חובה, אף כל הובחים ובכללים פסח בין דין שניינו קודש בין דין שניינו בעליים נאמר בהם למצוות. ומעטה מיתרים הכתובים עושים פסח' וואמרתם זבח פסח' למלומדים שניינו קודש בכל העבודות ושינוי בעליים בשחיטה מעכבים בפסח ופסלים אותו לגמר. **וּבְשָׁלְמִים** – ושוב יש להזכיר פסח שלמים, להשות דין שחיטה לדין שאר עבודות בפסח כשם שהן שוות בשלמים. מה שלמים בין זביחת בין שאר עבדות לא חלקת בלהן למצוות, שיש לעשותן לשם ואם נעשו שלא לשם אינם עלים